

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 4Cdo/25/2022                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 3620200620                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 26.04.2023                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Nora Halmová             |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2023:3620200620.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu DPS financial consulting, s. r. o., so sídlom v Trnave, Tomaškovičova 17/2742, IČO: 46 713 930, zastúpeného PETKOV & Co, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Šoltésovej 14, IČO: 50 430 742, proti žalovanej K. P., bývajúcej v F., H. XX/X, zastúpenej JUDr. Kornéliou Múkerovou, advokátkou, so sídlom v Banskej Bystrici, ČSA 25, o zaplatenie 145 826,35 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Zvolen sp. zn. 14Cpr/5/2020-365, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 17. júna 2021 č. k. 12CoPr/1/2021-390, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Zvolen (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) uznesením z 12. novembra 2020 č. k. 14Cpr/5/2020-365 zastavil konanie a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne § 144, § 145 ods. 1, § 146 ods. 1, § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a právne tým, že žalobca pred otvorením pojednávania voči žalovanej vzal žalobu späť v celom rozsahu, súd konanie zastavil podľa § 144 a § 145 ods. 1 CSP. Súhlas žalovanej so späťvzatím žaloby sa nevyžadoval, pretože k späťvzatiu žaloby došlo pred otvorením pojednávania. Žalobca späťvzatím žaloby procesne zaviniel zastavenie konania, preto sa mu uložila povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania v rozsahu 100 % podľa § 256 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) uznesením zo 17. júna 2021 sp. zn. 12CoPr/1/2021 uznesenie okresného súdu vo výroku II. potvrdil (výrok I.) a žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania (výrok II.). Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že odvolanie žalobcu nebolo dôvodné. Žalobca žiadnym spôsobom argumentami uvádzanými v odvolaní nespochybnil správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie týkajúce sa náhrady trov konania. V danom prípade nebol daný dôvod aplikovať § 257 CSP v súvislosti s rozhodovaním o trovách prvostupňového konania. To,

že sa žalobca rozhodol ďalej neuplatňovať nárok voči žalovanej po tom, ako už o jeho nároku bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Partizánske z 25. augusta 2020 sp. zn. 3C/17/2019-285, hoci ako sám tvrdil sa vo vzťahu k žalovanej domáhal spoločného a nerozdielného plnenia, späťvzatím žaloby voči žalovanej procesne zavinil zastavenie konania, a teda mal povinnosť nahradiť trovy konania v zmysle § 256 ods. 1 CSP. Argumentácia žalobcu spočívajúca v tom, že po rozhodnutí Okresného súdu Partizánske o priznaní jeho nároku voči jednej zo solidárnych škodkýň, sa uspokojil s tým, že na plnenie bola rozsudkom Okresného súdu Partizánske právoplatne zaviazaná iba jedna škodkyňa Z. T., hoci v zmysle § 438 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občianskeho zákonníka“) boli zodpovedné za škodu obe škodkyne spoločne a nerozdielne, nebolo dôvodom hodným osobitného zreteľa a teda dôvodom pre aplikáciu § 257 CSP. Nič nebránilo žalobcovi, aby po tom, ako rozsudok Okresného súdu Partizánske z 25. augusta 2020, sp. zn. 3C/17/2019, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 17. októbra 2020 a ktorým bola Z. T. zaviazaná na plnenie celej žalovanej sumy spolu so všetkým príslušenstvom, ďalej pokračoval aj v konaní proti žalovanej ako spoločne a nerozdielne zodpovednej škodkyňi za škodu. Pokiaľ sa žalobca ale rozhodol vziať žalobu voči žalovanej späť, procesne zavinil zastavenie konania. Odvolací súd mal za to, že povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100 % aplikujúc § 256 ods. 1 CSP, rozhodol okresný súd správne.

3. Proti výroku II. uznesenia odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodňoval ustanovením § 420 písm. f/ CSP tým, že napadnuté uznesenie je arbitrárne a v procese interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení CSP je prítomný prvok svojvôle a extrémny rozpor s princípom spravodlivosti, spočívajúcim v povinnosti súdu usporiadať procesné vzťahy spravodlivo, čo prinieslo pre žalobcu nespravodlivý (ústavne neudržateľný) verdikt o nároku na náhradu trov konania. Extrémne nedostatočné odôvodnenie napádaného uznesenia vo vzťahu k podstatnej odvolacej argumentácii „Účastník konania, ktorý svojím protiprávnym konaním zapríčinil, že druhá strana musí brániť svoje práva v súdnom konaní, zásadne ponese sankciu v podobe povinnosti nahradiť trovy konania, ktoré vzniknú pri tejto procesnej činnosti“. Žalobca sa svojou žalobou domáhal ako právny nástupca poškodeného od žalovanej Z. T. a K. P. náhrady škody spôsobenej trestným činom, za ktorý boli právoplatne odsúdené. Žalobca svoj nárok uplatňoval dôvodne, na čo odvolací súd vzal zreteľ. Boli to práve obidve žalované, ktoré zapríčinili vznik sporu. Príčinou vzniku sporu bolo ich protiprávne konanie (spáchanie trestného činu), za ktoré boli právoplatne odsúdené. Podľa dovolateľa boli v konaní splnené podmienky (dané dôvody) na to, aby o trovách konania bolo rozhodnuté v súlade s § 257 CSP a teda tak, aby trovy konania neboli priznané žiadnej strane sporu. Súdny zaťažili práve žalobcu povinnosťou náhrady trov konania preto, že vzal svoju žalobu voči žalovanej späť, v dôsledku čoho bolo konanie o žalobe voči žalovanej zastavené. Stalo sa to za stavu, keď žalobca využil svoje právo podľa § 511 ods. 1 Občianskeho zákonníka uplatňovať solidárny dlh voči jednej solidárnej dlžníčke, pričom žalobca svojím konaním (vzatím žaloby späť) privodil žalovanej dobrodenie v podobe upustenia od domáhania sa svojho dôvodného nároku od nej v súdnom konaní a to z dôvodu, že sa už právoplatne v súdnom konaní domohol judikovania svojho nároku (náhrady škody spôsobenej trestným činom) od solidárnej dlžníčky žalovanej, pričom od žalovanej ani nežiadal nárok na náhradu trov. Žalobca už v odvolaní poukazoval na rozhodovaciu prax Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 263/2016, II. ÚS 577/2018, ale k tejto procesnej argumentácii žalobcu súd nezaujal žiadne stanovisko, žiadnym spôsobom sa s ňou nevysporiadal a žalobca nevie, prečo je táto argumentácia nesprávna. Dovolateľ navrhol, aby dovolací súd zrušil uznesenie krajského súdu a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, zároveň si uplatnil voči žalovanému právo na náhradu trov dovolacieho konania.

4. Žalovaná sa k podanému dovolaniu nevyjadřila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, zastúpenej v súlade s § 429 ods. 1 CSP, skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), pričom dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. Dovolateľ v prvom rade vyvodzoval prípustnosť podaného dovolania na základe ustanovenia § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. Z ustanovenia § 420 písm. f) CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

9. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 26/94). Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jeho práv a záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces.

10. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 CSP, dovolací súd skúma primárne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

11. Ústavný súd už v uznesení č. k. I. ÚS 387/2019-26 zo 17. septembra 2019 poukázal na to, že problematikou prípustnosti opravných prostriedkov podľa Civilného sporového poriadku sa zaoberal v uznesení sp. zn. I. ÚS 275/2018 z 15. augusta 2018 (rozhodnutie č. 74/2018 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 2018, s. 1270), v ktorom vyslovil: „Ustanovenie § 420 CSP zakotvuje prípustnosť dovolania v alternatíve buď proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, t. j. proti rozhodnutiu majúcejmu hmotnoprávny charakter, alebo proti rozhodnutiu, ktoré síce nemá charakter rozhodnutia o materii konania, t. j. nejde síce o rozhodnutie vo veci samej, ale ide o rozhodnutie, ktorým odvolací súd o danej otázke rozhodovanie končí inak ako meritórnym (hmotnoprávnym) rozhodnutím vo veci samej. Aj rozhodnutie vo veci samej (t. j. meritórne rozhodnutie) je svojou podstatou a svojimi dôsledkami rozhodnutím, ktorým sa konanie o predmete sporu končí, avšak pre účely posudzovania prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP takéto rozhodnutie nemožno zaradiť do skupiny rozhodnutí „ktorým sa konanie končí“, pretože pre tento účel je už zaradené do skupiny rozhodnutí „vo veci samej“. Za rozhodnutie, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí, teda možno považovať rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní inak ako jeho vecným prejednaním (t. j. rozhodnutie o odmietnutí odvolania alebo o zastavení

odvolacieho konania), rozhodnutie odvolacieho súdu o zastavení konania z dôvodu späťvzatia žaloby po rozhodnutí prvoinštančného súdu a pred rozhodnutím odvolacieho súdu (§ 370 CSP) a uznesenie, ktorým odvolací súd potvrdil alebo zmenil prvostupňové uznesenie o otázke, ktorej vyriešenie sa týmto uznesením končí, pričom spravidla pôjde o uznesenia odvolacieho súdu, ktorými rozhodol o odvolaní proti uzneseniam podľa § 357 CSP, ktoré síce možno v dovolacom konaní preskúmať z dôvodov zmätočnosti uvedených v § 420 CSP, avšak z dôvodov zásadnej právnej významnosti sú v zmysle § 421 ods. 2 CSP z prieskumu dovolacím súdom vylúčené. Podľa § 357 písm. m) CSP jedným z uznesení, proti ktorým je prípustné odvolanie a ktoré sú tak v danej nimi riešenej otázke s konečnou platnosťou preskúmateľné v rámci odvolacieho konania, je aj uznesenie, ktorým prvoinštančný súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania s konečnou platnosťou, takže rozhodnutie odvolacieho súdu o tomto odvolaní je v otázke nároku na náhradu trov konania rozhodnutím konečným (ktorým sa konanie v tejto otázke nároku končí, pozn.), a teda ho možno v zmysle už uvedeného považovať za rozhodnutie preskúmateľné v dovolacom konaní z dôvodov zmätočnosti ako rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.“ Ústavný súd z týchto záverov vychádzal aj v ďalších svojich rozhodnutiach (por. napr. nález I. ÚS 47/2021).

12. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania je integrálnou súčasťou civilného sporového konania, a ako také spadá pod čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, prostredníctvom ktorého sa zaručuje každému základné právo na súdnu ochranu. Všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky), porušiť základné právo strany sporu na súdnu ochranu. Či je základné právo na súdnu ochranu naplnené reálnym obsahom (čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 46 ods. 4 ústavy), určuje zákonná úprava náhrady trov konania obsiahnutá v Civilnom sporovom poriadku účinnom od 1. júla 2016 (§ 255 a nasl.). Procesné predpisy, ktoré upravujú rozhodovanie o náhrade trov konania, preto treba vykladať v súlade s takto vymedzeným obsahom a účelom základného práva na súdnu ochranu. Trovy vynaložené účastníkom konania (sporovou stranou) v spore musia byť v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania. Ich vynaložením sa musí sledovať procesné presadzovanie uplatneného nároku alebo procesná ochrana proti takému tvrdenému nároku. Účelnosť sa v zásade dá stotožniť s nevyhnutnosťou alebo právnou možnosťou vynaloženia trov spojených s ústavne zaručeným právom na právnu pomoc v zmysle čl. 47 ods. 2 ústavy a trovy právneho zastúpenia sa vo všeobecnosti za účelne vynaložené trovy považujú. Trovy potrebné na účelne vynaloženie alebo ochranu práva sa však nemôžu posudzovať ako celok, a to aj keď má účastník (sporová strana) nárok na náhradu trov konania, pretože mal vo veci plný úspech, každý úkon alebo každé platenie trov treba posudzovať samostatne; to platí aj pre trovy právnej služby (viď. II. ÚS 78/03, III. ÚS 481/2015, IV. ÚS 83/2018).

13. Žalobca vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietal procesný postup pri rozhodovaní o trovách konania pre dôvody osobitného zreteľa; rozhodnutie odvolacieho súdu je arbitrálne a zmätočné; a odôvodnenie rozhodnutia nedalo odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

14. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na

predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

15. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

16. Princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá právo účastníka na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Súd sa teda musí zaoberať účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, III. ÚS 47/2019, IV. ÚS 372/2020, 1Cdo/213/2019, 2Cdo/190/2019, 3Cdo/168/2018, 4Cdo/3/2019, 5Cdo/57/2019, 6Cdo/33/2020, 7Cdo/308/2019, 8Cdo/152/2018).

17. Dovolací súd poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie vecí prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Dovolací súd v tomto kontexte ďalej uvádza, že prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nezakladá skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočíva na nesprávnych právnych záveroch, nakoľko nesprávne právne posúdenie vecí nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP (porov. R 24/2017). Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/70/2014). Skutočnosť, že dovolateľ má odlišný právny názor než odvolací súd, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP.

18. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu sa vysporiadalo so všetkými podstatnými odvolacími námietkami žalobcu a ostatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že v danom prípade nie je daný dôvod aplikovať § 257 CSP v súvislosti s rozhodovaním o trovách prvostupňového konania. To, že sa žalobca rozhodol ďalej neuplatňovať nárok voči žalovanej po tom, ako už o jeho nároku bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Partizánske sp. zn. 3C/17/2019-285 zo dňa 25. augusta 2020, hoci ako sám tvrdí sa vo vzťahu k žalovanej domáhal spoločného a nerozdielneho plnenia, späťvzatím žaloby voči žalovanej procesne zaviniť zastavenie konania, a teda má povinnosť nahradiť trovy konania v zmysle § 256 ods. 1 CSP. Argumentácia žalobcu spočívajúca v tom, že po rozhodnutí Okresného súdu Partizánske o priznaní jeho nároku voči jednej zo solidárnych škodkyň, sa uspokojil s tým, že na plnenie bola rozsudkom Okresného súdu Partizánske právoplatne zaviazaná iba jedna škodkyňa Z. T., hoci v zmysle § 438 ods. 1 Občianskeho zákonníka boli zodpovedné za škodu obe škodkyne spoločne a nerozdielne, nie je dôvodom hodným osobitného zreteľa a teda dôvodom pre aplikáciu § 257 CSP. Nič nebránilo žalobcovi, aby po tom, ako rozsudok Okresného súdu Partizánske sp. zn. 3C/17/2019 zo dňa 25. augusta 2020, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 17. októbra 2020 a ktorým bola Z. T. zaviazaná na plnenie celej žalovanej sumy spolu so všetkým príslušenstvom, ďalej pokračoval aj v konaní proti žalovanej ako spoločne a nerozdielne zodpovednej škodkyňi za škodu. Pokiaľ sa žalobca ale rozhodol vziať žalobu voči žalovanej späť, procesne zaviniť zastavenie konania. Z odôvodnenia odvolacieho súdu je však jasné, v čom spočíva základná premisa podstatná pre aplikáciu paragrafu 257 CSP, a to existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa.

19. Myšlienkový postup odvolacieho súdu je dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky

rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z uvedeného je teda zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalobca sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožnil a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

20. Dovolací súd uviedol, že podľa § 257 CSP každé rozhodnutie súdu, ktorým sa úspešnej sporovej strane neprizná náhrada trov konania, musí byť zo svojej podstaty výnimočným rozhodnutím, prijatým na základe riadneho zváženia všetkých relevantných okolností konkrétneho prípadu a na základe prísne reštriktívneho výkladu ustanovenia § 257 CSP a v ňom obsiahnutej formulácie „dôvody hodné osobitného zreteľa“, avšak odvolací súd rozhodoval o trovách konania s oporou v ustanovení § 256 ods. 1 CSP (ustanovenie upravujúce postup v prípade zastavenia konania).

21. Ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP), aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd podľa neho nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu nahradiť trovy konania úspešnej strane, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinением, aby tieto trovy nahradila protistrane. Dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon neuvádza ani exemplifikatívne. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnej praxi. To však neznamená, že tým vytvára priestor na celkom voľnú úvahu súdu. V zmysle dnes už ustálenej judikatúry (pozri k tomu napr. uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2MCdo/17/2009 zo dňa 28. januára 2010, sp. zn. 5Cdo/67/2010 zo dňa 9. júna 2010, či sp. zn. 3MCdo/46/2012 zo dňa 9. januára 2014) ustanovenie § 257 CSP nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť.

22. Ustanovenie § 257 CSP preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Strane, ktorá mala vo veci úspech, nemožno nepriznať náhradu trov podľa výnimočného ustanovenia len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodnutia o určitom druhu nárokov na neúspešnú stranu. Nejde o automatické pravidlo, ktoré by sa uplatňovalo vo vzťahu k určitému typu konania (k tomu napr. nálezy Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 292/07, či sp. zn. I. ÚS 303/12), ale ide o prvok individualizácie, nie ľubovôle zo strany súdu (pozri nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 727/2000). Hranice sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie úspešnému účastníkovi pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania (§ 255 ods. 1 CSP).

23. So zreteľom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu podľa ustanovenia § 447 písm. c) CSP ako neprípustné odmietol.

24. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.